

Arrest

nr. 237 656 van 30 juni 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. ABDUL
Borsbeeksebrug 34/1
2600 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 31 december 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 november 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 7 januari 2020 met referentenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 mei 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 juni 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. ABDUL, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S.DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Irakese nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Kadhimiya, Bagdad, Centraal-Irak. U bent sjiïet en behoort tot de Mandalawi stam.

Op 10 februari 2010 begon u te werken bij de politie van Kadhimiya, meer bepaald bij Interne Zaken. Op 15 november 2011 werd uw baas vermoord. Twee dagen later kreeg u een eerste persoonlijke bedreiging, dit vanwege Asa'ib Ahl al-Haq ("Verbond van de Rechtschapenen"). Op 20 november werd u nogmaals met de dood bedreigd. Daarop besloot u Irak te verlaten. U verliet Irak op 25 november 2011 en kwam in België aan op 28 november 2011. Diezelfde dag diende u een verzoek om internationale bescherming in.

In februari 2013 huwde u met N. H. H. X (OV 7.562.441 - CG 14/11502: toekenning vluchtelingenstatus dd. 31/03/2015), die in 2012 naar België was gekomen in het kader van gezinshereniging met haar vader. Haar vader ging akkoord met jullie huwelijk, doch haar stam, al-Qasi, niet. Na stamoverleg werd besloten dat N. mocht worden gedood aangezien ze zich niet aan de stamregels had gehouden. U werd op 1 april 2013 omwille van uw huwelijk verstoten uit de Mandalawi-stam. Uw stam is namelijk betrokken in een conflict met al-Qasi. Uw vader ging niet akkoord met uw verstoting en op een u onbekend tijdstip had hij een auto-ongeval, veroorzaakt door jullie eigen stam.

Uw partner, N., diende op 14 maart 2014 een verzoek om internationale bescherming in nadat ze haar verblijfsvergunning op basis van gezinshereniging had verloren.

Op 31 maart 2015 werden u en uw partner de vluchtelingenstatus toegekend.

Op 16 november 2018 ontving het CGVS van de Directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een 'Vraag tot intrekking van vluchtelingenstatuut' (dd. 12/11/2018). DVZ was via de luchtvaartpolitie te Zaventem in het bezit gesteld van informatie waaruit bleek dat u op 11 november 2018 het voorwerp was van een grenscontrole. U was daarbij, naast uw geldige Belgische verblijfstitel (C-kaart), eveneens in het bezit van uw reisdocument voor vluchtelingen en een nationaal Iraaks paspoort. Het nationaal Iraaks paspoort werd afgeleverd op 17 juni 2015 te Bagdad (Irak), dus na toekenning van de vluchtelingenstatus. Uit nazicht van de in- en uitreisstempels van het paspoort bleek dat u herhaaldelijk was teruggekeerd naar uw land van herkomst, met name van 30 september 2015 tot 1 oktober 2015, van 1 december 2015 tot 12 december 2015, van 16 februari 2016 tot 25 februari 2016, van 1 augustus 2016 tot 12 augustus 2016, van 14 april 2017 tot 20 april 2017, en van 24 oktober 2018 tot 11 november 2018.

U werd op 6 februari 2019 door het CGVS opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud op 27 februari 2019 om er de redenen voor te leggen waarom uw vluchtelingenstatus dient te worden behouden.

Op 26 maart 2019 nam het CGVS een beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus op grond van de elementen in het dossier, gezien u niet kwam opdagen voor het persoonlijk onderhoud.

Op 7 juni 2019 trok het CGVS deze beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus in nadat uit het Rijksregister bleek dat uw adres was gewijzigd op 6 februari 2019, de dag waarop de oproepingsbrief voor het persoonlijk onderhoud van 27 februari 2019 werd opgesteld.

Op 9 oktober 2019 werd u opnieuw door het CGVS opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud op 30 oktober 2019. U kwam niet opdagen en maakte een medisch attest over ter rechtvaardiging van uw afwezigheid.

Op 30 oktober 2019 werd u nogmaals door het CGVS opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud op 18 november 2019. U kwam niet opdagen en maakte een medisch attest over ter rechtvaardiging van uw afwezigheid.

B. Motivering

U werd op 31 maart 2015 erkend als vluchteling. Er dient te worden opgemerkt dat, niettegenstaande u erkend werd als vluchteling, heden uw vluchtelingenstatus moet worden ingetrokken.

Artikel 55/3/1 §2, 2° van de vreemdelingenwet bepaalt dat het CGVS de vluchtelingenstatus intrekt ten aanzien van de vreemdeling wiens status werd toegekend op grond van feiten die hij verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden, van valse verklaringen of van valse of vervalste documenten die doorslaggevend zijn geweest voor de toekenning van de status of ten aanzien van de vreemdeling wiens persoonlijke gedrag later erop wijst dat hij geen vervolging vreest.

U werd op 9 oktober 2019 door het CGVS opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud op 30 oktober 2019 in het kader van nieuwe elementen waaruit blijkt dat er redenen zijn om de geldigheid van uw vluchtelingenstatus te heroverwegen. Op 29 oktober 2019 maakte u het CGVS een medisch attest over ter rechtvaardiging van uw afwezigheid op dit persoonlijk onderhoud. Vervolgens werd u op 30 oktober 2019 opgeroepen voor een nieuw persoonlijk onderhoud op 18 november 2019. U was opnieuw niet aanwezig op dit persoonlijk onderhoud. Op 18 november 2019 maakte u een medisch attest over ter rechtvaardiging van uw afwezigheid.

Conform artikel 57/6/7 §4 van de vreemdelingenwet wordt bijgevolg een beslissing genomen op grond van de elementen aanwezig in het administratieve dossier.

Uit dit administratief dossier blijkt dat u op 31 maart 2015 de vluchtelingenstatus werd toegekend en u zich kort nadien tot de autoriteiten van uw land van herkomst heeft gewend om een nieuw nationaal paspoort aan te vragen. Uit de gegevens uit het Iraaks paspoort blijkt dat het document op 17 juni 2015 te Bagdad werd uitgegeven en dat er nadien, op 14 en/of 15 september 2015, contact was met de Iraakse ambassade in Den Haag (zie Landeninformatie, Vraag tot intrekking van vluchtelingenstatuut - kopie Iraaks paspoort, p. 48). Dat u zich minder dan twee maanden na de toekenning van de vluchtelingenstatus tot de autoriteiten van uw land heeft gewend doet in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vrees voor vervolging.

De vaststelling dat u quasi onmiddellijk na de toekenning van uw vluchtelingenstatus een paspoort aanvraag en kort nadien, namelijk op 30 september 2015, naar uw land van herkomst terugkeerde laat ook vermoeden dat er in hoofde van u initieel geen vrees voor vervolging bestond en dat de vluchtelingenstatus u onterecht werd toegekend.

Uit de gegevens in het Iraaks paspoort blijkt dat u in de periode september 2015 - november 2018 niet minder dan zes keer (!) naar Irak en Bagdad bent teruggekeerd. De duur van uw verblijf varieerde van één dag tot achttien dagen. Uw frequente terugkeer naar Irak, minstens éénmaal per jaar, ondergraaft de voorgehouden vrees voor vervolging.

Daarnaast blijkt dat u tijdens uw laatste terugkeer naar Irak, oktober-november 2018, in uw ouderlijk huis heeft verbleven (zie Fiche Terugkeer Land van Herkomst, vraag B.5). U keerde met andere woorden terug naar de regio waar zowel u als uw familieleden naar uw zeggen werden gevisieerd, wat uw vrees voor vervolging teniet doet. U verklaart verder dat u naar Irak bent teruggekeerd omdat uw moeder ziek was en geopereerd moest worden (zie Fiche Terugkeer Land van Herkomst, vraag B.4). Uw administratief dossier bevat echter niet het minste begin van bewijs die dit kan ondersteunen. Los daarvan is het opmerkelijk dat uw moeder, en dus mogelijks ook uw andere familieleden, tot november 2018 op dezelfde plaats in Irak hebben verbleven, ook al werden zij net als u door de stam verstoten en dienden ze bijgevolg voor ernstige represailles te vrezen. Het zijn stuk voor stuk elementen die de geloofwaardigheid van uw vrees voor vervolging ondergraven.

Los daarvan blijkt dat u met het Iraaks paspoort een Iraans visum heeft aangevraagd en naar Iran bent gereisd (zie Landeninformatie, Vraag tot intrekking van vluchtelingenstatuut - kopie Iraaks paspoort, p. 8-9). Dat u middels uw Iraakse paspoort en niet middels uw Belgisch reisdocument dergelijke reizen maakte toont nogmaals aan dat u zich bewust en vrijwillig op de bescherming van de Iraakse autoriteiten beriep, wat uw vrees voor vervolging verder teniet doet.

U keerde na de toekenning van uw vluchtelingenstatus terug naar uw land van herkomst. Dit persoonlijk gedrag wijst erop dat u geen vervolging vreest in uw land van herkomst om welke reden dan ook. Uw terugkeer ondermijnt de geloofwaardigheid van de door u voorgehouden vrees op flagrante wijze.

Nadat u in België werd erkend als vluchteling op 31 maart 2015 keerde u terug naar Irak. Deze vaststellingen wijzen erop dat u de asielinstanties heeft misleid wat leidde tot een initieel verkeerde beoordeling van het door u aangehaalde risico voor vervolging. Uw vluchtelingenstatus wordt bijgevolg ingetrokken op grond van artikel 55/3/1 §2, 2° van de Vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid

aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20190312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het geweld in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Tarmia, Taji, Abu Ghraib, Sabaa al-Bour, Mahmudiya, Yusufiya en Latifiya.

Op 9 december 2017 verkondigde de toenmalige eerste minister al-Abadi dat het laatste stukje ISIL-territorium op Iraaks grondgebied was veroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. De herovering van gebieden bezet door ISIL had een duidelijk voelbare impact op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en de provincie Bagdad in het bijzonder. Het aantal dodelijke burgerslachtoffers is vanaf 2017 sterk beginnen dalen. In november 2018 rapporteerde UNAMI dat het aantal slachtoffers in 2018 het laagste was in zes jaar tijd. Ook het aantal geweldincidenten is sinds de overwinning op ISIL over de hele lijn teruggelopen. Deze trend hield heel 2018 aan. Verschillende bronnen bevestigen een algemene daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2018 in vergelijking met 2017.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat ISIL zijn activiteiten in Bagdad in 2018 teruggeschroefd heeft. ISIL bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens, maar kiest momenteel bijna uitsluitend voor een strategie van terreur door bomaanslagen. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIL gepleegde zware aanslagen plaats. ISIL is echter nog steeds in staat om kleinschalige aanvallen uit te voeren. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden ook kleinschaligere aanslagen plaats. Ondanks de omvangrijke veiligheidsmaatregelen van politie, leger en milities maken deze aanslagen nog altijd slachtoffers onder de burgerbevolking.

Het gros van het geweld dat er in Bagdad plaatsvindt is echter niet langer toe te schrijven aan ISIL. Anno 2018 is de belangrijkste trend in het geweld in Bagdad dat het bijna allemaal persoonlijk, doelgericht politiek of crimineel geweld betreft. Geweld tegen burgers wordt gebruikt om geld te verdienen, om personen die men als een buitenstaander, politieke tegenstander of behorend tot een andere etnie beschouwt weg te jagen. Dit geweld neemt de vorm aan van (politieke) intimidatie, afpersing, schietpartijen, berovingen, gewapende schermutselingen en doelgerichte moorden. .

De hoofdstad en de hele provincie Bagdad bevinden zich onder controle van de Iraakse regering. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de Federale Politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad. Het offensief dat ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. Deze prominent aanwezige sjiitische milities - die officieel deel uitmaken van de Iraqi Security Forces en onder de paraplu van de Popular Mobilization Units (PMU) werken - staan mee in voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving in Bagdad. Deze sjiitische milities blijken op hun beurt evenwel, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Soennieten in Bagdad lopen een groter risico om slachtoffer te worden van sjiitische milities dan sjiieten. Deze milities hebben door de militaire overwinning tegen ISIS verder aan invloed gewonnen, en wensen nu ook politiek kapitaal te slaan uit hun machtspositie. Zij zijn eveneens betrokken bij gewapende confrontaties tussen henzelf en de ISF. Dergelijke clashes vonden meerdere malen plaats in het centraal en oostelijk deel van Bagdad en wijzen op een mogelijke machtsstrijd tussen de Iraakse federale strijdkrachten (leger, federale politie, lokale politie) en PMU-troepen. De verschillende milities in Bagdad zijn ook verwickeld in een gewelddadige concurrentiestrijd waarbij ze elkaar bekampen.

Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111). Daar de veiligheidssituatie sindsdien opmerkelijk verbeterd is, is deze beoordeling van het EHRM anno 2019 nog steeds geldig.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Bagdad in uw hoofd dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Uw administratief dossier bevat geen elementen die erop wijzen dat er in uw hoofd omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Er zijn geen documenten voorhanden die iets vermogen te veranderen aan bovenstaande appreciatie.

Ter volledigheid merkt het CGVS op dat uw broer Mohammed Ali Mohialdeen M. Ali X (OV 8.126.593 - CG 15/25856) op 20 juni 2019 de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend op basis van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Het CGVS wijst er in deze op dat ieder verzoek om internationale bescherming individueel wordt beoordeeld, op basis van alle elementen in het administratief dossier. Dat uw broer recent een beschermingsstatus werd toegekend heeft bijgevolg geen repercussies op de beoordeling van uw actuele nood aan internationale bescherming en bovenstaande appreciatie.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/3/1 §2, 2° van de Vreemdelingenwet wordt uw vluchtelingenstatus ingetrokken."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Verzoeker stelt in het verzoekschrift:

"ENIG MIDDEL: Schending van artikel 8 EVRM in samenhang met artikel 62. §2 Vw

Verzoeker woont samen met zijn echtgenote, mevrouw X N. H. H. (OV 7.562.441 — CG 14/11502) en hun gemeenschappelijke kinderen, die allen op 31.03.2015 de vluchtelingenstatus toegekend kregen. Zij onderhouden een affectieve band en vormen aldus een gezin. Een terugkeer van verzoeker naar zijn land van herkomst zal dan ook een schending uitmaken van artikel 8 EVRM.

Traditioneel stelde de rechtspraak (Raad van State als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen) dat een juiste, correcte of rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet automatisch beantwoordt aan een van de uitzonderingen van artikel 8, lid 2 EVRM, en dat de Vreemdelingenwet noodzakelijk een legitiem doel nastreeft voorgeschreven door artikel 8, lid 2 EVRM.

De Nederlandse Kamer van de Raad van State heeft echter een ommekeer gebracht in voormelde al te simplistische redenering met haar arrest op 26 mei 2009 door te stellen dat artikel 8 EVRM als hogere norm boven de Vreemdelingenwet primeert: dat de algemene stelling dat een 'correcte' toepassing van

de Vreemdelingenwet geen schending van artikel 8 EVRM kan uit maken niet volstaat; dat de toepassing van de Vreemdelingenwet bij het nemen van de bestreden beslissing (...) aan de voorwaarden van artikel 8 EVRM moet worden getoetst (...) met name wat betreft de noodzaak in een democratische samenleving van inmenging in het gezinsleven van de verzoekende partij en wat betreft de afweging tussen de belangen van de staat enerzijds en van de verzoekende partij en haar kinderen anderzijds. ”

In casu heeft verwerende partij de materiële motiveringsplicht geschonden doordat nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat zij rekening heeft gehouden met de gezinssituatie van verzoeker en evenmin een afweging heeft gemaakt rekening houdend met de echtgenote en kinderen van verzoeker. Er werd aldus geen rekening gehouden met artikel 8 EVRM bij het nemen van de bestreden beslissing. De bestreden beslissing dient te worden vernietigd.”

2.2. Krachtens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet dient het verzoekschrift de middelen te bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. De uiteenzetting van een “*middel*” vereist daarbij dat de geschonden geachte rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid, alsook de wijze waarop die regel of dat beginsel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden. Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen concreet geschonden zijn.

2.3. Verzoeker verwijst naar artikel 8 van het EVRM, zijn echtgenote en kinderen.

2.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen doet in het kader van onderhavig beroep geen uitspraak over een terugleidings- of verwijderingsmaatregel, noch over burgerlijke rechten of de gegrondheid van een strafvervolgung. Hij beschikt over een gebonden bevoegdheid en gaat louter na of in hoofde van verzoeker al dan niet is voldaan aan de voorwaarden voor de toekenning van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. De aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM is derhalve niet ontvankelijk.

2.5. Verzoeker voert bijgevolg niet één concreet argument aan tegen de in de bestreden beslissing opgenomen motieven. Verzoeker onderneemt geen poging om concreet aan te tonen dat de bestreden beslissing gebaseerd is op een verkeerde feitenvinding of op een verkeerde juridische redenering. Evenmin preciseert verzoeker welke gegevens of elementen kunnen leiden tot de herroeping van de bestreden beslissing, te dezen de ‘intrekking van de vluchtelingenstatus’. Integendeel, hij bedient zich van een argumentatie die dermate algemeen is dat deze op eender welk dossier kan worden toegepast.

2.6. Verzoekers advocaat werd ter terechtzitting met het voorgaande geconfronteerd.

Verzoekers advocaat stelt dat (i) hij niet kan betwisten dat verzoeker naar Irak is teruggekeerd en (ii) dat hij de schending van artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, en aldus de motiveringsplicht, heeft aangevoerd.

Behalve dat verzoeker inderdaad niet betwist dat hij is teruggekeerd naar Irak, dient andermaal te worden vastgesteld dat het louter aanhalen en/of citeren van een wetsartikel niet aangenomen kan worden als een ‘middel’. Verzoeker omschrijft allerminst concreet op welke wijze de motiveringsplicht (artikel 62, § 2) werd geschonden door de bestreden beslissing, mede in acht genomen dat dit artikel in samenhang wordt aangevoerd met artikel 8 van het EVRM en dat artikel 8 van het EVRM op onontvankelijke wijze wordt aangevoerd in de voorliggende procedure ten aanzien van een beslissing van de commissaris-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen.

2.7. Bij gebreke aan ontvankelijk middel is het verzoekschrift niet ontvankelijk.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186,00 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend twintig door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS